

Kým slnko zaspáva

Na konci leta, kým slnko zaspáva,
jesenný vietor zobúda sa,
listy zo stromov odkopáva,
prebúda sa nová krása.

Prebúda sa, nespí, vstáva,
ruky, nohy vystiera,
teplé lúče už sa nedoplavia,
leto si spálňu zastiera.

Letia listy medené,
vo víre studenej povíchrice,
všetky šišky jesenné,
zbierajú na zimu veverice.

Vetríček maľuje na líčka detí,
rumeň sladký do tváre tisne.
A potom už zasa letí, letí
medzi jablone i višne.

S. Röhmanová, 9. A

Neskoroletné zamyslenie

Poznáte ten pocit vzácny,
keď hľadáte na svet krásny.
Keď slnko lúčmi stromy hladí,
Máme leto veľmi radi.

Mocná hora doline panuje,
matka príroda svoje dielo maľuje.
A tu si lienka lieta lúkou,
zlákala ju vôňa kvetov.

Ďalej tu máme kmeň ležiaci na ceste,
je dosť lenivý, pohnúť sa mu nechce.
Jazierko v pozadí ligoce sa,
za ním zvláštne zvuky idú z lesa.

Nakoniec mesačný svit krajinu postihne,
mraky na to hľadajú ako z rozhľadne.
Keď sa tento príbeh krásny skončí,
ostane nám iba plač pre oči.

D. Molek, 9. A

Letné postrehy

Vôňa letných voňavých kvetov
ma odnesie do iných svetov.

Keď teplé slnko kraľuje,
telo dohneda opaľuje.

Po liste hrozna lezie lienka,
nižšie dozrievajú hrozienka.

V horúčave je každý lenivý,
ochotný dať si iba mok penivý.

Stánky so zmrzlinou nás začnú lákať
zmrzlinári aj v teple musia makať.

Upršané je však toto leto,
slnečných dní veru nieto.

Skúpy je na nás slnečný lúč,
málo vidieť ten božský kotúč.

I tak je pekné na prázdniny myslieť
a pritom v duchu letné krásy vidieť.

D. Pokus, 9. A

Leto sa lúči

Ten sen sa už rozplýva.
Leto z diaľky mi zakýva.
Opäť sedím v lavici,
píšem perom, čo mám v pravici.

Bazény sú plné vody,
na starosti sú už dôvody.
Zmrzlina je sladšia ako inokedy,
no musíme sa zahíbiť do školskej vedy.

Stretli sme sa v škole zase,
sme si vzácní po dlhom čase.
Učenie nás volá – ťažký školský rok.
Po bezstarostných dňoch zvládnuť školský poriadok.

Spomíname na ten slnečný svit,
čoho toto leto svedkom malo byť.

M. Polia, 9. A

Nestále leto

Len čo ráno slnko vstalo,
kvety zo sna prebúdzalo.
Pošteklilo letnú zem,
podťe, kvietky, podťe sem!

Lienky v tráve s mravcami
pochodujú nôžkami.
Dve zvedavé lienky
našli v tráve kvietky.

Chceli by piť sladkú šťavu
a vznášať sa ponad trávu.
Ale čo to, veľký mrak
kvapky bude rozsievať.
A už kvapky padajú,
hustý, prudký dážď.

Zrazu sa mračno stratilo,
slnko kvety sušilo.

A. Herda, 9. A

Nebásnické prázdniny

Veľa času na zábavu,
občas dospávať únavu.
Na bicykli neúnavne jazdiť,
niekedy sa podarí aj neubrzdíť.

Modrina na kolene – veľiká,
škola nás však jazdiť odvyká.
Zistíme, čo znamená cestný lišaj,
druhýkrát sa o to nepokúšaj.

Keď dažďová kvapka objaví sa,
vtedy je o zábavu veľká kríza.
Radosť v duši vypukne,
až keď slnko vykukne.

September – začiatok školského roka,
na učenie je treba zdatného ducha.
Zavčasu ráno do školy vstávať,
to dá človeku poriadne zabráť.
Och....!

A. Mikula, 9. A

Koniec leta

Myslím stále na leto a teplo,
ktoré mi slnko do tváre šeplo.
Letné noci teplé a krásne sú,
no čoskoro ich prúdy času odnesú.

V augustových dňoch lúče slabnú,
ale zachovávajú si svoju silu jasnú.
Napriek tomu, že leto chladne,
pri myšlienke naň píšem básne.

I keď už listy padajú,
spomienky naň mi v hlave lietajú.

Kraľovaniu slnka, tepla koniec je.
Čo teraz nastane?

Doba zreých jabĺk, žltých listov, farebnej krásy – doba jesene.

D. Kuchel, 9.A

Dovidenia leto

Červený list sťa západ slnka odpadúva,
to znak je, že pani Jeseň s pánom Letom strieda sa.

Teplo letné každou chvíľkou oslabúva
a každé dieťa sladkou hruškou nechá lákať sa.

Keď vietor ponad stromy zaduje
a všetky oblaky rozfúka,
je vidno, kto tu mocnou rukou kraľuje.
Zima bude, to je moja záruka.

Slnčný paprsok nám dovidenia dáva,
na ďalší svit sa nové slnko vykloní,
staré už len letným lúčom pomykáva,
s ďalším slnkom, jesenným si žezlo vymení.

Prečo tá lienka odlieta?
Pred dažďom sa schovala.
Oznamuje nám koniec leta,
jeho éra sa nadnes skončila.

R. Hájouský, 9.A

Rozlúčka s letom

Preč je už lenivé leto,
preto tu píšem riadky tieto.
Zase už sedím v škole,
a z okna hľadím na trávu dole.

A lienka v tráve tiež už vie to,
že odchádza nám krásne leto.
Preč je už jasný letný slnečný deň,
ráno už možno bude na tráve srieň.

Listy sa začnú lúčiť so stromami,
začnú mi tíško šuštať pod nohami.
Nebudem už po tráve lietať namojveru,
zas budem zadkom drať v škole stoličku celú.

Má to už zrátané lienka aj ja,
s letom už lúčiť sa musíme obidvaja.
Pretože krásu jasného letného dňa,
vystrieda ranná jesenná hmla.

R. Mackovič 9. A